

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 października 2020 r. Sąd Rejonowy w Opocznie po rozpoznaniu sprawy z powództwa (...) (...) z siedzibą w W. przeciwko J. S. (1) o zapłatę utrzymał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany dnia 12 maja 2014 r. przez Sąd Rejonowy w Zamościu I Wydział Cywilny w sprawie sygn. akt I Nc 5789/13 w mocy w całości.

W pozwie z dnia 12 grudnia 2013 roku wniesionym do Sądu Rejonowego w Zamościu i skierowanym przeciwko pozwanemu J. S. (1) powód (...) (...) z siedzibą w W. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym na podstawie załączonego weksla i orzeczenie nim, że pozwany ma zapłacić powodowi kwotę 40.763,90 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 18 kwietnia 2013 roku (następnego po dniu płatności weksla) do dnia zapłaty oraz kosztami procesu w kwocie 2.927,00 złotych w tym kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 2.400,00 złotych.

W przypadku wniesienia przez pozwanego zarzutów od nakazu zapłaty powód wniósł o:

1. utrzymanie nakazu zapłaty w całości w mocy,
2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda dalszych kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego,
3. rozpoznanie sprawy również w nieobecności powoda.

W uzasadnieniu pozwu argumentował, że wierzytelność dochodzona przez powoda od pozwanego wynika z braku zapłaty weksla wystawionego przez J. S. (2) dla zabezpieczenia należności wynikających z tytułu umowy nr (...) - / (...). (pierwotny numer umowy (...) - / (...)) zawartej przez J. S. (1) z (...) SA z siedzibą w W. (zwany dalej „poprzednim wierzycielem”).

Jako zabezpieczenie wykonania umowy pozwany wystawił weksel in blanco. Warunki wypełnienia weksla określała podpisana przez pozwanego deklaracja do weksla in blanco. Zgodnie z deklaracją, w przypadku nieprzestrzegania przez pozwanego umownych terminów spłaty kredytu, wierzyciel był uprawniony do uzupełnienia weksla in blanco według swego uznania o brakujące elementy.

Na podstawie umowy o przelew wierzytelności (...) (...) (reprezentowany przez (...) (...) S.A. z siedzibą w W. wpisane do rejestru przedsiębiorców KRS pod numerem (...)) nabył wierzytelność wynikającą z tytułu umowy (...) - / (...). (pierwotny numer (...)) wraz z prawem własności weksla i prawami z niego wynikającym w tym prawem do uzupełnienia weksla in blanco w zakresie mu przysługującym zgodnie z art. 509 k.c.

W związku z brakiem płatności powód wypełnił weksel in blanco na kwotę 40.763,90 zł.

Na sumę wekslową 40.763,90 zł składają się następujące należności:

- 24.309,62 zł - tytułem niespłaconej kwoty kapitału,
- 184,95 zł - tytułem kosztów,
- 8.588,16 zł - tytułem odsetek karnych naliczone przez (...) od kwoty niespłaconego kapitału na dzień 15 grudnia 2011 roku,
- 0,00 zł - tytułem odsetek umownych naliczonych przez (...),
- 7.681,17 zł - tytułem odsetek karnych stanowiących czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP naliczone od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia płatności weksla.

Na podstawie art. 481 § 2 zd. 2 k.c. w związku z zapisami umowy powodowi przysługuje prawo do naliczania od niespłaconej kwoty kapitału odsetek wg zmiennej stopy procentowej obowiązującej w (...) SA stanowiącej czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP.

Powód wysłał pozwanemu wezwanie do wykupu weksła. Termin zapłaty weksła został wskazany w wezwaniu na dzień 17 kwietnia 2013 roku.

(vide: - pozew wraz z załącznikami k. 1-31)

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym 12 maja 2014 roku w sprawie sygn. akt I Nc 5789/13 Sąd Rejonowy w Zamościu orzekł, że pozwany J. S. (2) ma w ciągu dwóch tygodni od doręczenia tegoż nakazu zapłacić powodowi (...) (...) w W. kwotę 40.736,90 złotych z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 18 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty wraz z kwotą 2.927,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu albo wnieść w tym terminie zarzuty.

(vide: - nakaz zapłaty k. 33)

Postanowieniem z dnia 3 grudnia 2019 roku w tej sprawie Sąd Rejonowy w Zamościu w przedmiocie wniosku pozwanego J. S. (1) z 23 listopada 2019 roku o przywrócenie terminu do złożenia zarzutów od nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Zamościu z 12 maja 2014 roku wydanego w sprawie sygn. akt I Nc 5789/13 postanowił:

I. uchylić zarządzenie z 21 października 2014 roku w przedmiocie złożenia do akt ze skutkiem doręczenia przesyłki zawierającej odpis nakazu zapłaty dla pozwanego J. S. (3);

II. na podstawie art. 171 k.p.c. odrzucić wnioski o przywrócenie terminu;

III. uchylić postanowienie Sądu Rejonowego w Zamościu z 25 listopada 2016 roku o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty Sądu Rejonowego w Zamościu z 12 maja 2014 roku wydanemu w sprawie o sygn. akt I Nc 5789/13.

(vide: - postanowienie z uzasadnieniem k. 69 - 70)

Pozwany J. S. (1) w dniu 13 stycznia 2020 roku (data nadania na pocztę) wniósł pismo nazywając je sprzeciw, w którym zaskarżył w całości nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, wydany przez Sąd Rejonowy w Zamościu I Wydział Cywilny dnia 12 maja 2014 roku w sprawie sygn. akt I Nc 5789/13, podniósł następujące zarzuty w stosunku do zaskarżonego nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym:

- brak podstaw faktycznych i prawnych uzasadniających żądanie pozwu, a to wobec faktu, że nie przedstawiono w pozwie dowodu z umowy sprzedaży wierzytelności przez (...) i pełnego aneksu nr (...) do tej umowy, oraz nie przedstawiono planu spłat kredytu konsumpcyjnego pobranego przez pozwanego, stanowiącego integralną część umowy z (...) - co wynika z § 7 ust. 1 umowy kredytu,

- bezpodstawność żądania pozwu co do wysokości roszczenia z uwagi na brak przedstawienia w pozwie spłat rat kredytu przeze mnie,

- przedawnienie dochodzonego przeciwko pozwanemu roszczenia,

- bezpodstawnego dochodzenia na podstawie weksła, wobec braku podstaw dochodzenia roszczenia,

- niewłaściwość miejscowa Sądu.

Podnosząc zarzuty wyżej wskazane pozwany wniósł o:

- uchylenie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym,

- oddalenie powództwa,

- zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanego kosztów postępowania.

Zarządzeniem z dnia 17 stycznia 2020 roku w tej sprawie zostało zarządzone zarzuty pozwanego J. S. (1) wniesione w terminie (rozpoznać jako zarzuty przeciw pozwanego z 11 stycznia 2020 roku od nakazu zapłaty).

Postanowieniem z dnia 10 czerwca 2020 roku w sprawie sygn. akt I C 358/20 Sąd Rejonowy w Zamościu stwierdził brak właściwości miejscowej Sądu Rejonowego w Zamościu, przekazał sprawę według właściwości do Sądu Rejonowego w Opocznie jako sądu miejscowo właściwego.

Powód złożył odpowiedź na sprzeciw pozwanego ,

W toku procesu pozwany J. S. (2) reprezentowany przez pełnomocnika - radcę prawnego złożył pismo przygotowawcze sporządzony dnia 3 września 2020 roku, w którym wniósł o uchylenie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanego przez Sąd Rejonowy w Zamościu I Wydział Cywilny z dnia 12 maja 2014 roku w sprawie sygn. akt I Nc 5789/13 i oddalenie powództwa w stosunku do pozwanego, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podniósł, że powództwo jest całkowicie nieuzasadnione, nie poparte dowodami, a tym samym jest bezpodstawne.

Ponadto roszczenie dochodzone pozwem w niniejszej sprawie uległo już przedawnieniu.

Wbrew zarzutom pełnomocnika powoda, pozwany skarżąc wydany w sprawie nakaz zapłaty, przedstawił następujące zarzuty w sprawie:

- 1) brak podstaw faktycznych i prawnych uzasadniających żądanie pozwu, wobec braku dowodu na sprzedaż wierzytelności powodowi przez (...)i brak dowodu co do przedstawienia planu spłat kredytu,
- 2) bezpodstawność żądania pozwu co do wysokości roszczenia z uwagi na brak spłat rat kredytu przez pozwanego,
- 3) przedawnienie roszczenia w stosunku do pozwanego,
- 4) bezpodstawność dochodzenia roszczenia na podstawie weksla, wobec braku podstaw do dochodzenia roszczenia,
- 5) niewłaściwość miejscowa Sądu.

Pozwany argumentował, że powód nie przedstawił przede wszystkim umowy sprzedaży na podstawie której dochodzi pozwem wierzytelności odkupionej od (...)Spółka Akcyjna w W. zawartej w dniu 9 grudnia 2011 roku, a jedynie wyciąg tej umowy, z którego nie wynika nawet o jakie wierzytelności chodzi, mimo że z zapisu w § 3 umowy wynika (z załączonego do pozwu wyciągu), że zbywca (którym jest najprawdopodobniej (...) - chociaż to nie jest jednoznacznie zapisane w umownie, bowiem stronami umowy są: (...) i (...)) sprzedaje na rzecz nabywcy, a nabywca kupuje wierzytelności z dnia 9 grudnia 2011 roku. Takie wierzytelności nie zostały wykazane ani w tym załączniku, ani w załączniku Nr (...)do aneksu nr (...) do umowy sprzedaży wierzytelności. Powyższe świadczy o całkowitym braku dowodu na okoliczność sprzedaży i zakupu wierzytelności dochodzonej od pozwanego.

Zarówno w pozwie jak i przy odpowiedzi na sprzeciw, nie zostały załączone dowody na okoliczność spłaty poszczególnych rat kredytu przez pozwanego, co poddaje w wątpliwość zasadność dochodzonej kwoty, albowiem nie wynika z żadnych dowodów, w jakiej dacie powstała zaległość w płatności rat kredytu i na podstawie czego została wyliczona kwota dochodzonego roszczenia. Powód przedstawił wprawdzie bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 3 lutego 2011 roku i wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 1 października 2011 roku, lecz dokumenty te nie mogą stanowić podstawy dochodzenia roszczenia przez powoda w niniejszym postępowaniu a jedynie mogły stanowić podstawę dochodzenia roszczenia przez bank udzielający kredytu.

Składając pozew, powód nie załączył jako dowodu w sprawie załącznika do umowy kredytowej z pakietem ubezpieczeniowym z dnia 13 marca 2008 roku tzw. „Deklaracji zgody” mimo, że z § 20 tej umowy wynika, że stanowi on integralną część umowy. Z § 2 pkt 3 umowy kredytowej z pakietem ubezpieczeniowy wynika ponadto, że pozwany jako kredytobiorca jest zobowiązany do zapłaty miesięcznej składki ubezpieczeniowej w wysokości 87,50 złotych z tytułu przestąpienia do ubezpieczenia. Powyższa deklaracja została przedłożona dopiero w odpowiedzi na sprzeciw.

W przedmiotowej sprawie powód opiera swoje roszczenie na podstawie umowy zakupu zaległości kredytowej pozwanego, od Banku udzielającego kredyt pozwanemu. Gdyby nawet przyjąć, jak to uczynił powód, a co kwestionuje pozwany (albowiem powód nie udowodnił, że doszło do zakupu niespłaconego kredytu przez pozwanego), to dochodzone roszczenie uległo przedawnieniu z upływem trzech lat licząc od daty jego wymagalności (po upływie 30 dni od daty wypowiedzenia umowy kredytowej, co miało nastąpić w dniu 6 października 2011 roku). Zarzut ten pozwany już podnosił.

Zdaniem pozwanego, skoro weksel w niniejszej sprawie został uzupełniony przez powoda po upływie terminu przedawnienia roszczenia polegającego zabezpieczeniu, to pozwany nie jest zobowiązany wekslowo.

W piśmie procesowym powoda sporządzony 17 września 2020 roku powód odniósł się do zarzutów pozwanego.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pomiędzy J. S. (1) a (...) S.A. została zawarta umowa kredytu nr (...). zadnia 13 marca 2008 roku.

(...)S.A. wypłacił J. S. (1) kwotę pieniężną równą kwocie udzielonego kredytu.

Na skutek braku wpłat została mu wypowiedziana ta umowa kredytu.

Nie zostało spłacone zadłużenie z tytułu tej umowy kredytu zawartej z(...) S.A.

Jako zabezpieczenie wykonania umowy został wystawiony weksel in blanco. Warunki wypełnienia weksla określała podpisana przez J. S. (2) deklaracja do weksla in blanco. Zgodnie z deklaracją, w przypadku nieprzestrzegania przez niego umownych terminów spłaty kredytu, wierzyciel był uprawniony do uzupełnienia weksla in blanco według swego uznania o brakujące elementy.

Na podstawie umowy z dnia grudnia 2011 roku o przelew wierzytelności (...) (...) (reprezentowany przez Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych (...) S.A. z siedzibą w W. wpisane do rejestru przedsiębiorców KRS pod numerem (...)) wraz z aneksem do niej z dnia 4.01.2012 r. nabył wierzytelność wynikającą z tytułu umowy (...)-/ (...). (pierwotny numer (...)) wraz z prawem własności weksla i prawami z niego wynikającym w tym prawem do uzupełnienia weksla in blanco w zakresie mu przysługującym zgodnie z art. 509 k.c.

W związku z brakiem płatności powód wypełnił weksel in blanco na kwotę 40.763,90 zł.

Na sumę wekslową 40.763,90 zł składają się następujące należności:

- 24.309,62 zł - tytułem niespłaconej kwoty kapitału,
- 184,95 zł - tytułem kosztów,
- 8.588,16 zł - tytułem odsetek karnych naliczone przez Bank od kwoty niespłaconego kapitału na dzień 15 grudnia 201 i roku,
- 0,00 zł - tytułem odsetek umownych naliczonych przez Bank,
- 7.681,17 zł - tytułem odsetek karnych stanowiących czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP naliczone od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia płatności weksla. Na podstawie art. 481 § 2

zd. 2 k.c. w związku z zapisami umowy powodowi przysługuje prawo do naliczania od niespłaconej kwoty kapitału odsetek wg zmiennej stopy procentowej obowiązującej w (...) S.A. stanowiącej czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP.

(...)(...) z siedzibą w W. wysłał J. S. (1) wezwanie z dnia 3 kwietnia 2013 roku do wykupu weksla na jego adres wskazany na umowie kredytowej. Termin zapłaty weksla został wskazany w wezwaniu na dzień 17 kwietnia 2013 roku. Przesyłka była awizowana w dniach) kwietnia 2013 r. i 17 kwietnia 2013 r., zwrócona dnia 4 kwietnia 2013 r. adnotacją „zwrot nie podjęto w terminie”.

Sąd Rejonowy zważył, że powództwo zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie bezsporne jest, że w dniu 13 marca 2008 roku została zawarta umowa kredytu pomiędzy pozwanym J. S. (1) a (...) S.A. nr (...), na podstawie której Bank udzielił J. S. (1) kredytu w kwocie 35.000,00 zł na 5 lat, który miał być spłacony w 60-ciu miesięcznych ratach, czyli do 13 marca 2013 roku.

W tej umowie kredytu został wskazany adres kredytobiorcy jako „(...), (...)-(...) K.” i był on zobowiązany do niezwłocznego powiadomienia (...) S.A. o zmianie swojego imienia, nazwiska, adresu oraz miejsca pracy (vide: § 18 pkt 2 umowy).

Pozwany nie kwestionował, że kwota wynikająca z umowy nie została mu wypłacona jak również tego, że nie została ona spłacona i że umowa kredytu została mu wypowiedziana.

Jako zabezpieczenie wykonania umowy kredytu pozwany J. S. (1) wystawił weksel in blanco wraz z deklaracją, czego również pozwany nie kwestionował.

Następnie wierzytelność wynikająca z w/w umowy kredytu wraz z prawem własności weksla i prawami z niego wynikającymi została zbyta na rzecz powoda który wypełnił, w związku z brakiem płatności przez pozwanego weksel in blanco na kwotę 40.763,90 zł.

Zostało wystosowane prawo do wykupu weksla z dnia 3 kwietnia 2013 roku przez nabywcę wierzytelności.

Ta korespondencja skierowana do pozwanego J. S. (1) była awizowana.

W toku procesu pozwany podniósł następujące zarzuty od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym:

Brak podstaw faktycznych i prawnych uzasadniających żądanie pozwu, a to wobec faktu, że nie przedstawiono w pozwie dowodu z umowy sprzedaży wierzytelności przez (...) i pełnego aneksu nr (...) do tej umowy, oraz nie przedstawiono planu spłat kredytu konsumpcyjnego pobranego przez pozwanego, stanowiącego integralną część umowy z (...) - co wynika z § 7 ust. 1 umowy kredytu.

Do tego zarzutu odniósł się powód w piśmie sporządzonym 17 września 2020 roku (vide: k. 150-153).

Sąd podzielił obszerną argumentację przedstawioną przez powoda, że w sprawie zachodzą podstawy faktyczne i prawne uzasadniające żądanie pozwu, bowiem umowa przelewu wierzytelności z dnia 9 grudnia 2011 roku, aneks nr (...) z dnia 4 stycznia 2011 roku do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 9 grudnia 2011 roku, w przekonaniu Sądu stanowi wystarczająca podstawę do udowodnienia legitymacji czynnej powoda oraz zasadności dochodzenia roszczenia i jego wysokości.

2. Bezpodstawność żądania pozwu co do wysokości roszczenia z uwagi na brak przedstawienia w pozwie spłat rat kredytu przeze mnie.

Odnośnie tego zarzutu to Sąd stwierdził, że pozwany nie przedstawił żadnych dowodów spłaty kredytu zatem jego twierdzenia co do bezzasadności żądania pozwu są w przekonaniu Sądu gołosłowne. Wysokość roszczenia wynika z bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 3 lutego 2011 roku i wyciągu z ksiąg bankowych z dnia 1.10.2011 r. Natomiast

co do kwestii związanej z pakietem ubezpieczeniowym z dnia 13 marca 2011 r. to powód w piśmie z dnia 17 września 2020 r. oświadczył, że nie pobierał żadnej opłaty z mocy ubezpieczonego kredytu, a pozwany nie udowodnił, że było inaczej.

3. Przedawnienie dochodzonego przeciwko pozwanemu roszczenia.

Sąd nie podzielił powyższego zarzutu. Argumentacja pozwanego była taka, że roszczenie uległo przedawnieniu z upływem 3 lat licząc od daty jego wymagalności, czyli po upływie 30 dni od daty wypowiedzenia umowy kredytowej co nastąpiło w dniu 6 października 2011 roku.

Z analizy dokumentów przedłożonych przez powoda wynika, że wezwanie do zapłaty i wypowiedzenie umowy kredytu nastąpiło pismem sporządzonym 6 października 2010 roku w którym określono 7-dniowy termin wpłaty zaległej należności dla J. S. (1) od dnia otrzymania tego zawiadomienia.

Korespondencja była awizowana 12 października 2010 r., 20 października 2010 r. i zwrócona nadawcy 27 października 2010 r. (vide: wezwanie i dowód nadania k. 122-123 akt sprawy). Zatem 7-dniowy termin z wezwania i wypowiedzenia z dnia 6 października 2010 roku upłynął w dniu 3 listopada 2010 roku. (...) S.A. w dniu 3 lutego 2011 roku wystawił bankowy tytuł egzekucyjny przeciwko J. S. (1). Jednak Pozwany J. S. (1) wystawił weksel in blanco na zabezpieczenie spłaty należności z umowy kredytu zawartej 13 marca 2008 roku. Sąd przyjął, że przedawnienie praw z weksla in blanco nie zaczyna biec przed jego uzupełnieniem.

Dopóki weksel nie zostanie wypełniony, zobowiązanie z nim zawarte nie może ulec przedawnieniu. Roszczenia wekslowe przeciwko wystawcy weksla własnego przedawniają się z upływem 3 lat licząc od daty płatności weksla. Termin płatności weksla własnego in blanco wystawionego przez J. S. (1) dnia 13 marca 2008 roku na zabezpieczenie należności wynikającej zawartej w tym dniu umowy kredytu pomiędzy nim a (...) S.A. to 17 kwietnia 2013 roku i od tego dnia należy liczyć przedawnienia roszczeń wekslowych dochodzonych z weksla. Pozew został wniesiony 12 grudnia 2013 roku zatem w dniu jego wniesienia nie upłynął termin przedawnienia.

4. Bezpodstawne dochodzenie na podstawie weksla, wobec braku podstaw dochodzenia roszczenia.

Sąd również nie podzielił tego argumentu uznając, że powód zasadnie dochodzi roszczenia objętego żądaniem pozwu na podstawie weksla wystawionego na zabezpieczenie spłat należności wynikającej z umowy kredytu z dnia 13 marca 2008 roku zawartej przez pozwanego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał w przedmiotowej sprawie roszczenie za udowodnione co do zasady i co do wysokości i w oparciu o przepis art. 486 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

Od powyższego wyroku apelację wniósł pozwany.

Apelujący zaskarżył wyrok w całości zarzucając mu:

1) naruszenia przepisu art. 233 § 1 w zw. z art. 243² k.p.c. poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego i dokonanie ustaleń faktycznych sprzecznych z materiałem dowodowym. Zdaniem pozwanego dowody złożone przez powoda, do akt sprawy nie potwierdzają zasadności roszczenia i jego wysokości skierowanego przez powoda przeciwko pozwanemu, oraz doręczenie pozwanemu wezwań do zapłaty i wykupienia weksla,

2) naruszenie przepisu art. 10 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. - Prawo wekslowe, poprzez uznanie, że wypełnienie weksla nastąpiło zgodnie z deklaracją wekslową w sytuacji, gdy powód nie przedstawił pozwanemu wezwania do wykupienia weksla,

3) naruszenie przepisu art. 118 kc poprzez nieuwzględnienie przedawnienia roszczenia,

Wskazując na powyższe, wnosił o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w całości, poprzez uchylenie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanego dnia 12 maja 2014r. przez Sąd Rejonowy w Zamościu I Wydział Cywilny w sprawie Sygn. akt I Nc 5789/13 i oddalenie powództwa w całości w stosunku do pozwanego,
2. ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji,
3. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego, kosztów postępowania procesowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesiona przez pozwanego apelacja jest częściowo uzasadniona.

Ustalenia Sądu Rejonowego w znakomitej części są prawidłowe.

Granice swobodnej oceny w myśl art. 233 § 1 kpc. wyznaczają zasady logicznego rozumowania tj. nakaz opierania się na dowodach przeprowadzonych prawidłowo z zachowaniem wymogów dotyczących źródeł dowodzenia oraz bezstronności, nakaz wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego. Uzupełnieniem tych zasad są reguły, które wynikają z doświadczenia życiowego.

Przedstawienie zarzutu naruszenia w/w zasad nie może polegać na wskazaniu przez stronę alternatywnego stanu faktycznego, ustalonego przez nią na podstawie własnej oceny dowodów (por. np. wyrok SN z 29.06. 2004r., IICK 393/03, Legalis, wyrok SN z 15.08.2008r., Legalis, wyrok SN z 5.07.2007r. IICSK 160/07, Legalis). Dotyczy to także takiej sytuacji, w której wersja zdarzeń stanowiących stan faktyczny sprawy przedstawiona przez skarżącego jest równie prawdopodobna co wersja przyjęta przez Sąd meriti. Dzieje się tak dlatego, ponieważ osąd sprawy, w tym ocena zebranego materiału dowodowego należy do dyskrecjonalnej władzy sędziego.

Dopiero zatem wykazanie błędu w przeprowadzeniu ustaleń faktycznych, jako wynik naruszenia w/w zasad może prowadzić do podważenia zaskarżonego wyroku. Powinnością zatem apelanta jest zawsze wykazanie w jakim fragmencie ustaleń Sąd dopuścił się naruszenia swobodnej oceny dowodów i na czym to konkretnie polegało.

Zwalczanie natomiast ustaleń Sądu które są sprowadzone jedynie do obszernej polemiki w/w wymogów nie spełnia.

Analizując zebrany materiał dowodowy należy stwierdzić, iż nie doszło do obrazy art. 233 § 1 kpc. Sąd nie naruszył reguł logicznego rozumowania i zasad, które wynikają z doświadczenia życiowego. Ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy Sąd Okręgowy w całości akceptuje i przyjmuje za własne.

Tak rozumiane zasady wynikające z w/w przepisu - wbrew twierdzeniom skarżącego - nie zostały naruszone.

Sąd Rejonowy przeprowadził obszerne postępowanie dowodowe. Poczynione ustalenia znajdują oparcie w zgromadzonych dowodach, które zostały ocenione prawidłowo. Ocena ta nie jest dowolna i mieści się w granicach swobodnej. Sąd Okręgowy ustalenia Sądu meriti akceptuje i przyjmuje za własne.

Powód sprecyzował swoje roszczenia zarówno co do wysokości oraz w zakresie sum jednostkowych składających się na kwotę dochodzoną pozwem.

Stanowisko strony pozwanej zaprezentowane w sprzeciwie z dnia 13 stycznia 2020 roku oraz w dalszym toku postępowania ograniczało się do stwierdzenia, że w niniejszej sprawie zachodzi bezpodstawne żądanie co do wysokości, brak podstaw faktycznych i prawnych uzasadniających żądanie pozwu. Skarżący podnosił również, że nie został wykazany fakt przelewu wierzytelności.

Tak sformułowane zarzuty mnie mają waloru jurydycznego. Są gołosłowne i ogólnikowe. Stanowią w istocie bezskuteczną polemikę z prawidłowymi ustaleniami sądu.

Zarzucany brak legitymacji czynnej sprowadzał się do kwestionowania umowy przelewu. W tym zakresie skarżący pominął fakt, iż czynność ta została w toku postępowania wykazana. Do akt sprawy powód złożył wyciąg z umowy wierzytelności z 9 grudnia 2011 roku wraz z aneksem, wyciągiem z wykazu wierzytelności objętych w/w umową (por. k. 16 - 29).

W zaistniałej sytuacji brak było podstaw do uwzględnienia tego zarzutu.

Całkowicie niezrozumiały jest zarzut oparty na treści art. 243³ kpc. Nie wiadomo na czym polegać miało naruszenie tej normy prawnej.

Nie odnosi skutku zarzut obrazy art. 10 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku - Prawo wekslowe.

Wypełnienie weksla dokonane przez wierzyciela było prawidłowe. Rozważania Sądu meriti w tym zakresie są poprawne i brak jest podstaw do ich podważenia.

Odrębną kwestią jest natomiast nie przedstawienie przez powoda pozwanemu wezwania do wykupienia weksla. Zaniechanie tej powinności jest w realiach niniejszej sprawy bezsporne.

W judykaturze jest utrwalony pogląd, że przedstawienie weksla do zapłaty nie jest warunkiem zachowania praw przeciwko głównemu dłużnikowi wekslowemu. Głównemu dłużnikowi weksel może być przedstawiony także w terminie późniejszym - aż do upływu terminu przedawnienia. Zarówno wystawca weksla własnego jak też podmiot poręczający odpowiadają na podstawie weksla, mimo że nie przedstawiono im tego dokumentu w terminie do zapłaty.

Reasumując, niedokonanie czynności wymienionej w art. 38 Prawa wekslowego nie zwalania wystawcy od zapłaty sumy wekslowej (por. np. wyrok SN z 10.02.2010 r. V CSK 288/09 Legalis, Wyrok SA w Poznaniu z 26.02.2009 r. I ACa 678/08 Legalis, wyrok SA w Warszawie z 4.12.2006 r. VI ACa 518/06 Legalis, orz. SN z 6.06.2002 r. I CKN 738/00 z glosą B. Draniewicza MoP 2004/4, orz. SN z 5.08.2004 r. III CK 316/03 Legalis).

Nie ma racji autor apelacji wskazując na naruszenie zaskarżonym wyrokiem przepisu art. 118 kc poprzez nieuwzględnienie przedawnienia roszczenia.

W sprawie niekwestyjnie jest, że wypowiedzenie umowy kredytowej nastąpiło dnia 6 października 2011 roku. Ma zasadniczo rację skarżący, że roszczenie ulega przedawnieniu z upływem 3 lat licząc od daty wymagalności czyli po upływie 30 dni od wypowiedzenia umowy kredytowej, co nastąpiło w dniu 6 października 2011 roku.

Z powyższego faktu apelacja nie może wyprowadzić wniosku, że w realiach niniejszej sprawy doszło do przedawnienia roszczenia objętego pozwem.

W judykaturze dominuje zapatrywanie, że zobowiązanie wekslowe ma być samodzielny. Z tej przyczyny czym innym jest przedawnienie roszczenia ze stosunku podstawowego a czym innym przedawnienie wekslowe. Obie instytucje różnią się istotnie między innymi, co do początku biegu przedawnienia. Termin przedawnienia ze stosunku podstawowego rozpoczyna się od dnia, w którym świadczenie ze stosunku podstawowego stało się wymagalne. Początek biegu przedawnienia wekslowego liczy się od dnia płatności weksla (por. np. wyrok SN z 29.04.1937 r. CII 3198/36, PPH 1937/1657, z dnia 5.02.1980 r. IV PR 376/79, OSPN 1980/9/173 z 24.05.2005 r., VCKG 52/04 niepubl.) Tę samą zasadę stosuje się do weksli in blanco (por. art. 70, 103, 104 Pr. wekslowego oraz wyrok SN z 11.03.1938 r. C II 2385/37, OSP 1938/539 z dn. 25.02.1938, C II 2245/37 SOP 1938/536, z dnia 21.05.1981 r., IV PRN 6/81, OSNC 1981/11/225, z dnia 4.06.2003 r. I CKN 434/01 niepubl.)

Reasumując, przedawnienie wekslowe nie rozpoczyna biegu do czasu jego wypełnienia.

W tym więc zakresie stanowisko zaprezentowane przez Sąd Rejonowy jest prawidłowe i znajduje oparcie w przepisach prawa i jest zgodne z wypracowanym stanowiskiem judykatury.

Inną kwestią jest natomiast dopuszczalność uzupełnienia blankietu weksła in blanco po upływie terminu przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego.

Przyjmuje się, że dla zachowania skuteczności dochodzonego roszczenia wymagane jest, ażeby wypełnianie weksła nastąpiło w czasie, gdy nie nastąpiło jeszcze przedawnienie roszczenia ze stosunku podstawowego. Innymi słowy konieczne jest, aby nie doszło do przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego co najmniej do chwili wypełnienia weksła (por. wyrok SN² z 14.10.1971 r. III CR 277/71, OSPiKA 1972/7-8/139 z 19.11.2004 r., VCK 228/04, OSP 2005/11/130, z dnia 9.09.2004 r. II CK 499/03, z 9.12.2004 r. II Ck 170/04, z 14.12.2004 r., II CK 259/04 z 15.02.2006 r. IV CSK 15/05, z 14.07.2006 r., II CSR 75/06 niepubl.)

Przedstawione wymogi w realiach sprawy zostały spełnione.

Co podniesiono wyżej, wypowiedzenie umowy kredytowej nastąpiło dnia 6 października 2011 r. Jednomiesięczny termin upłynął dnia 6 listopada 2011 roku. Wypełnienie weksła dokonało się dnia 17 kwietnia 2013 roku, a więc przed upływem terminu przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego. Inaczej rzecz ujmując, w dacie wypełnienia weksła roszczenie z węzła podstawowego nie było przedawnione.

Skoro zatem roszczenie dochodzone pozwem oparte jest na wekslu to wchodzi w grę przedawnienie z weksła. Termin ten (3 letni) upłynął więc dnia 17 kwietnia 2016 roku. Wniesienie pozwu w dniu 12 grudnia 2013 roku skutecznie doprowadziło do przerwania biegu przedawnienia (por. art. 123 § 1 pkt 1 kpc).

Z przedstawionych względów apelacja w tej części podlegała oddaleniu (art. 385 kpc).

Wniesiony środek odwoławczy odnosi natomiast skutek w pozostałym zakresie tj. w odniesieniu do odsetek.

Jak stwierdzono wcześniej, niedokonanie czynności wymienionej w art. 38 Prawa wekslowego tj. nieprzedstawienie weksła do zapłaty nie zwalnia dłużnika od spełnienia świadczenia. Nie oznacza to jednak, że uchybienie tej powinności nie ma żadnego znaczenia prawnego.

Ma to przełożenie na datę liczenia odsetek.

Przedstawienie weksła do zapłaty ma na celu umożliwienie wystawcy sprawdzenia zarówno weksła, jak też legitymacji posiadacza.

W zakresie roszczenia o odsetki należne od wystawcy weksła własnego jego wierzycielowi, posiadaczowi weksła, skutkiem nieprzedstawienia weksła do zapłaty jest to, że odsetki się należą dopiero od dnia, w którym wystawca weksła mógł faktycznie dokonać oględzin weksła i ustalić, czy jest zobowiązany do jego zapłaty (por. np. wyrok SN z 23.11.2004 r. I CK 224/04, OSG 2005/3/8 oraz Bagińska Prawo wekslowe Komentarz 2018, wyd. 7, teza G.2 i G.3, Legalis).

Sąd Okręgowy analizując materiał dowodowy doszedł do przekonania, iż dopiero dnia 17 września 2019 roku pozwanemu skutecznie doręczono odpis pozwu wraz z załącznikami tj. min. z kopią weksła. Z tą dopiero datą miał możliwość dokonania jego oględzin i zweryfikowania czy został prawidłowo wypełniony i przez właściwy podmiot.

Z tych zatem przyczyn należało zmienić zaskarżony wyrok ustalając inaczej niż to uczynił Sąd I instancji datę, od której są należne odsetki (por. art. 386 § 1 kpc.).

O kosztach procesu za instancję odwoławczą rozstrzygnięto na podstawie art. 102 kpc. stosując wyrażone w nich zasady słuszności, biorąc pod uwagę sytuację osobisto-finansową pozwanego (por. ośw. o stanie majątkowym i dochodach k. 176 i nast.).